

KAKO JE PRIŠEL K HIŠI?

Vedno sem si želel imeti psa. Moj ati je imel nemškega ovčarja, ki mu je bilo ime Astor. Pri hiši je bil deset let. Z njim je hodil v hribe in se sprehajal po Krškem. Bil je všeč tudi moji mami in tako sta se tudi spoznala. Potem, ko sta se poročila, je zaradi bolezni moral od hiše in so mu dali injekcijo. Pri mami so tudi imeli veliko psov. Zadnjega se tudi jaz spomnim. Ime mu je bilo Feri in je bil madžarski ovčar. Bil je zelo velik, bel in skuštran, ker je imel zelo dolgo in kosmato dlako, ki se je zelo težko česala.

Preden smo kupili psa, smo gledali po knjigah, da bi izbrali najprimernejšega. Iskali smo manjšega psa, s kratko dlako, prijaznega, hišnega in ne preveč glasnega, da ne bi motil naših sosedov in da bi ga lahko povsod vodili s sabo. Odločili smo se za več pasem, ki so se nam zdele primerne. Potem smo izbrali belega višavskega terierja, ga šli pogledat k tovarišici Blaževičevi in nam je bil takoj zelo všeč.

Nato smo ga iskali po malih oglasih, klicali po telefonu in šli pogledat višavskega terierja v Ljubljano k Hočevarjevim, staršem Simona Hočevarja, ki tekmuje v kajaku in kanuju na divjih vodah. Ker nam je bil tudi mladič zelo všeč, smo se odločili, da ga kupimo, čeprav je bil zelo drag. Še isti dan smo si izbrali enega mladega psa, ga poslikali in posneli njega in njegovo družino z video kamero. Ime mu je bilo Upi in je bil zelo bel. Bil je zelo firbčen in prijazen. Hočevarjevi imajo pasji hotel, vzrejajo še zlate prinašalce, imajo pa tudi trgovino za pse. V trgovini smo Upiju kupili pasjo hrano, igrače in ovratnico.

Upi (skrajno desno) s svoji sedmimi brati in sestrami

Z Upijem smo se nekaj časa igrali, da se je na nas privadil, nato pa smo ga dali v avto in odpeljali. V avtu mu ni bilo slabo, vmes pa je tudi mirno dremal in spal. Med potjo smo se nekajkrat ustavili, da se je lahko polulal. Ko smo prišli domov, je bil Upi zvedav in je prevohal vso hišo in si ogledal vse prostore. Potem smo ga nahranili in je spet spal, vmes pa se je večkrat polulal.

Mami Mariji nismo nič povedali, da bomo kupili psa in je bila zelo jezna. Zvečer so prišli mama Anica, ate Vinko, teta Rebeka ter bratranca Tomi in Marko. Na video rekorderju smo gledali posnetke, ko jih je ati posnel v Ljubljani. Upi, ki je dolgo spal, se je ob tem zbudil in zaslišal svoje brate in sestre. Začel je lajati in jih iskati po hiši. Bil je zelo smešen. Potem smo ga nahranili in je zaspal, ponoči pa je hodil po hiši in

naredil nekaj lužic, tako da je bila mama Marija še bolj jezna.

Upi in njegova mama Dona

UPI NA MORJU

Naš Upi je bil že večkrat na morju. Ko je bil majhen, sva ga z bratrancem Tomijem vrgla v reko Krko in od takrat se boji vode. V vodo gre samo, ko mu je vroče. Zato je poleti raje v senci in bolj poredko zaide v morje.

Ko je bil star pol leta, smo bili na hrvaškem polotoku Pelješcu na Jadranskem morju. Z našim avtodomom smo bili v kampu in to čisto ob morju. Upi je zelo užival, saj je bil veliko spušččen, ker je bil kamp ograjen in se po njem niso dosti vozili z avtomobili. Zato je lajal na vse pse, ki so se sprehajali po avtokampu. Še najbolj pa na večjega psa, ki mu je bilo ime Amon in je bil iz Zagreba.

Upi je na morju najbolj užival na jadrju

Nekega dne je Upi pobegnil. Iskali smo ga po kampu, a ga nismo našli. Bil je pri Amonu, vendar ne čisto pri njemu, saj se ga je zelo bal. Zato je z varne razdalje lajal nanj, ki je bil seveda privezan. Amon je bil črn nemški šnavcer, zelo velik, vendar zelo prijazen in ni nikomur nič naredil. Upi se ga je vseeno bal, čeprav se je želel z njim igrati. Kljub temu, da smo bili kar dve leti zapored skupaj istočasno na morju, se Upi in Amon nista nikoli spoprijateljila. Še huje. Lani sta se celo ogrizla in stepla in sta postala prava sovražnika in sta besno renčala drug na drugega. Zato smo morali vedno paziti, da se ne bi spet srečala in stepla, verjetno pa tudi pogrizla.

Bolj prijazen pa je bil naš Upi do majhne potepuške psičke, ki smo ji dali ime Blekica, saj je bila črna, imela pa je tudi kar sedem mladičev. Blekica je bila ves dan pri nas, pa tudi ponoči je spala na našem ležalniku, jedla in pila pa je iz Upijeve skledčke. Tudi njeni mladiči so bili pogosto pri nas. Z Upijem so se vse dneve igrali, premetavali, skakali drug po drugem... Upi jih je imel zelo rad in jim je celo pustil, da so se igrali z njegovimi igračkami. Te igrače so raznašali po celem kampu, tako da smo jih morali iskati. Kljub temu se je najljubša Upijeva igrača – Snoopy izgubila. Mami je kasneje dobila novega Snoopy-ja v trgovini za pse v Brežicah.

Na morju smo se veliko vozili s kolesi. S sabo smo imeli tudi košarico za Upija, vendar se on ni maral voziti, ker ga je bilo strah. Še bolj strah pa ga je bilo na na deski za jadranje, kjer se je ves tresel, največkar pa se je kar pognal v vodo, da bi čimprej prišel na trdna tla. Tudi na čolnu mu na začetku ni bilo všeč. Potem, ko se je privadil, pa je zelo užival.

Še posebej na gliserju naših prijateljev Oprešnikovih, s katerimi smo bili lani skupaj v Umagu. Na začetku si je bolj plaho pregledal velik motorni čoln, potem se je nanj privadil in v vožnji po valovih in vetru zelo užival. Tako smo Upija krstili za pravega morskega »volka« ali bolje rečeno morskega psa.

V košarici na kolesu ni najbolj užival

UPI NA SNEGU

Čeprav je bil Upi rojen sredi januarja, je prvič videl sneg, ko je bil star že skoraj eno leto. Bil ga je zelo vesel, od začudenja je skakal in norel po snegu. Lovil je snežinke, s smrčkom in s prednjimi tačkami je kopal luknje, vseskozi pa se je valjal in zvijal po snežni odeji. Mi smo mu tudi metali kepe, tako da jih je lovil in jezno grizel. Ko je bil pozimi spuščen, ni

Upijev prvi rojstni dan

nikoli pobegnil, ampak se je vedno igral pri hiši.

Ker smo vedeli, da je Upi rad na snegu, smo ga vzeli s sabo tudi na smučišče na Planini. Bil je ves nor in je tekal od enega smučarja do drugega po celem smučišču. Ker je nekega bordarja zamenjal z mano, je šel do dna smučišča za njim. Ko ga je dohitel, je videl, da nisem pravi, zato nas je začel iskati. Tudi mi smo ga iskali, ker je bele barve, ga nismo dobro videli. Našel ga je ati, ga vzel v naročje in odpeljal z vlečnico navzgor. Smučarji in smučarke so se čudili, ko so videli, da se pes pelje na vlečnici. Upi je Gorana grizel in praskal, ker ga je bilo strah, saj se še nikoli ni peljal na deski. Ko sta prišla do vrha, je takoj pobegnil in je bil jezen nanj. Zato je tisti dan vseskozi bežal od njega, saj se je bal, da bo spet moral na vlečnico oziroma desko .

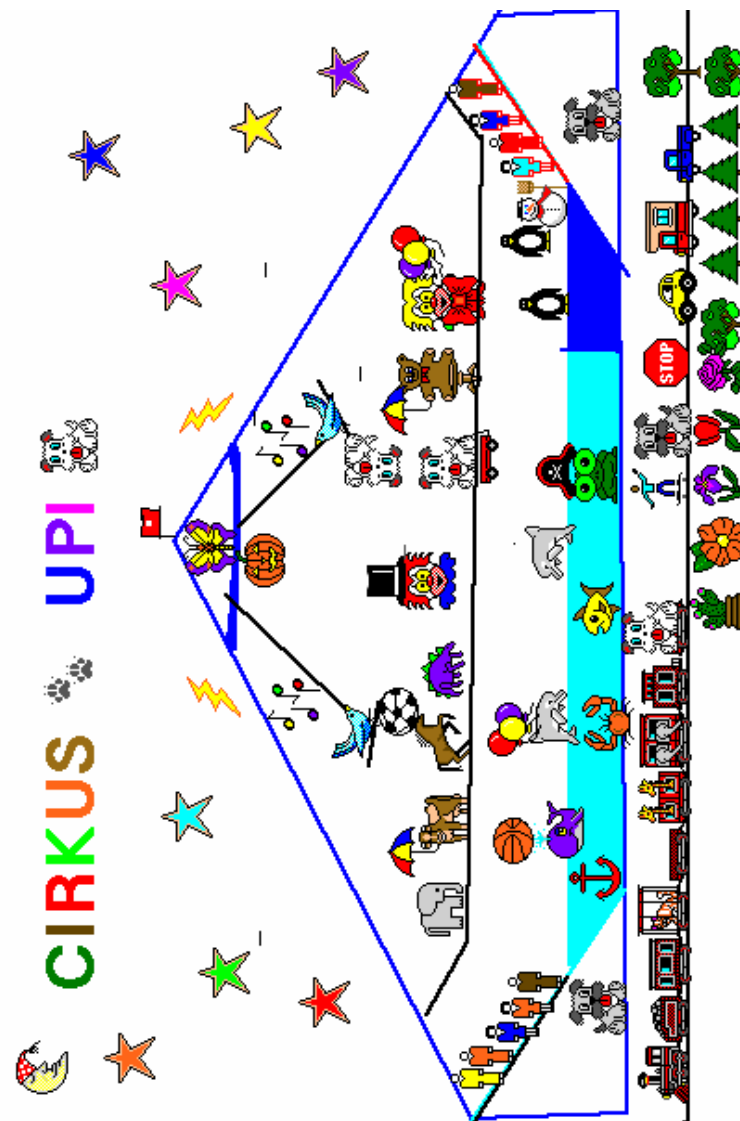
Med zimskimi šolskimi počitnicami smo potem šli na Roglo in se tam smučali in deskali na snegu. Z nami sta bila tudi Rebeka in Tomi. Stanovali smo v hišici od nuklearke in to v kleti, tako da je Upi lahko hodil ven iz hiše. Imeli smo slabo vreme, zato smo bili veliko v hiši. Tam smo se igrali, kartali in gledali televizijo. Upi pa je vseskozi silil ven na sneg. Ker smo bili na samem in daleč od ceste, smo ga spustili, da se je kar sam potepal naokoli. Hodil je od hiše do hiše, se podil po bregu, lajal in potem ves premražen prišel do vrat, da smo mu odprli. Potem se je malo ogrel, predremal in spet silil ven. Tako je Upi najbolje izkoristil svoj dopust na Rogli in neskončno užival, čeprav vreme ni bilo najlepše, saj je vseskozi pihalo, bilo hladno, padal pa je tudi dež. Vendar vse to Upija ni prav nič motilo.

UPI V CIRKUSU

Naše mesto je spet obiskal velik cirkus, ki se je imenoval Cesar Upi. Imeli so dresirane leve, tigre, opice, pse, delfine, pingvine, morske pse in še veliko drugih živali. Cirkuški šotor so postavili na stadionu Matije Gubca, zunaj njega pa je bilo polno kletk, hlevov in tovornjakov, s katerimi so pripeljali živali in nastopajoče.

Za predstave je bilo zelo veliko zanimanja med mladimi in starejšimi, zato je bilo težko dobiti karte. Ko smo že mislili, da bomo ostali pred vrati cirkusa brez kart, smo zagledali našega prijatelja Iztoka, ki nastopa v cirkusu. Ta nam je dal štiri karte za zadnjo predstavo in to celo zastonj. Tako smo zvečer ob deseti uri prišli v cirkuško areno. Sedli smo na tribuno in to kar v prvo vrsto, da bi bolje videli. Šotor je bil povsem napolnjen, zato je bilo v njem vroče. Nastopajoči, tako artisti kot živali, so se najprej predstavili vsi skupaj. Potem so se začeli posamični nastopi. Najprej je nastopil lev, ki je skakal skozi goreče obroče, mladi prašički so se vozili po toboganu in glasno cvilili, opice so plezale po vrveh in metale banane med gledalce, tigri so se vozili s kočijo, pingvini so se žogali na ledu, morski psi so skakali čez napeto vrv in delfini so vleкли smučarje po vodi. Potem so nastopili klovni. Bilo jih kar deset, tako da smo le težko videli, kaj vse so počenjali. Ti so žonglirali, dvigali uteži, plezali po lestvah, spuščali balone, se vozili s kolesi, hodili po napeti jekleni vrvi, se prevračali in špricali z vodo.

Po krajši pavzi, ko smo odšli na sladoled in hladno pijačo, je v areno prišel čarovnik Iztok in njegov

pomočnik Jaro. Izvedla sta nekaj čarovniških trikov, potem pa pričarala majhnega belega psa. Bil je prav takšen kot naš Upi. Ta se je vrtel na vrtiljaku, se vozil s skirojem, s tačkami je vrtel kroge, s smrčkom pisano žogo in bil sploh zelo zanimiv. Gledalci so mu burno ploskali in ga vzpodbujali. Potem je čarovnik Iztok povedal, da je kuža, ki je nastopil, naš Upi. Ta je pripeljal še svojo družino - psičko Tino in sedem mladičev. Skupaj so zatem zaplesali in odcvilili pasjo balado. Potem je nenadoma v cirkus pritekel podivjan tiger in napadel Upija in njegovo družino. Vsi smo bili zelo prestrašeni in jokali, saj krotilec ni uspel pomiriti tigra in je ta vse pse pred našimi očmi požrl.

Tudi jaz sem celo noč jokal, ker sem izgubil svojega psička. Zjutraj sem se zbudil povsem moker in ob postelji zagledal Upija, ki me je lizal po obrazu. Bil sem zelo vesel, saj sem spoznal, da se mi je vse to le sanjalo.

Upi seveda nikoli ne bo cirkuški artist, to so bile le sanje.

UPI SE JE ZALJUBIL

V letu 2000 je Upi praznoval svoj drugi rojstni dan. Tokrat ni dobil torte, ker mu ni več do sladkarij, saj je zdaj star že 14 let, človeških seveda. Torej je v puberteti in se je z njim začelo nekaj dogajati. Opazili smo, da je postal zelo nemiren. Kar naprej sili iz hiše in bi bil rad zunaj, kjer vseskozi ovohava grme, drevesa, hišne vogale in druge stvari. Ko gre na sprehod trmasto vleče v svojo smer in nič ne poslušša, ampak gre po svoje. Tudi kričanje in lepa beseda ne zaležeta več, saj on vseskozi nekaj išče.

Zaljubljen spleza celo na streho in budno opazuje naokoli

Največkrat me zvede v ulico pri šoli. Dolgo časa nisem vedel, zakaj hoče ravno tja, potem pa sem ugotovil, da hodi tja zaradi bele psičke Tine, ki je zaprta v pesjaku pri eni od hiš. Ko pride do nje, začne migati z repom, jo ovohava, liže s smrčkom in sploh je zelo prijazen do nje. Vseskozi skače po

ogradi in želi biti čim bližje Tini, ki ga tudi veselo pozdravlja. Mislim, da se je zaljubil v njo in da je čisto nor nanjo. Tudi, ko gremo z njim po spodnji ulici, poslušaj, da bi slišal njen lajež, dviguje ušesa in pogleduje v smer, kjer Tina stanuje. Verjetno je tudi Tina zaljubljena v Upija, saj ga veselo sprejme in nič ne laja, ko pride do nje, medtem ko na druge pse, ki jo obiskujejo, grdo laja. Tina je bela samojedka, precej večja od Upija in ima lepo belo in gosto dlako. Doslej sta se Tina in Upi samo ovohavala, ne vem, pa kaj bi bilo, če bi imela mladiče, le komu bi bili podobni?

Mislim pa, da Tina ni edina Upijeva ljubezen, saj je prijazen tudi do drugih psičk. Dobro se razume s sosedovo Medo, pa tudi druge, ki jih sreča, rad vidi in bi se rad z njimi igral. Očitno je v teh letih, da se hitro zaljubi, saj ne zdrži več veliko doma in bi samo hodil naokoli. Pa tudi, ko je v hiši stalno sili na balkon, na terasi pa burno preži, da ne bi kakšen pes ali psička slučajno šla mimo naše hiše.

Upi ne more skriti, da je zaljubljen

DODATEK

Morda ste si ob prebiranju Upijevih zgodb zaželeli, da bi tudi vi imeli svojega Upija. Da se boste lažje odločili, k svoji knjigici prilagam tudi opis pasme beli višavski terier (West Highland White Terrier), ki sem jo našel v knjigi »Velika knjiga o psih«, ki jo je napisal Ulrich Klever.

Višavski terier

Je majhen, robusten pes, z globokimi prsmi, kratkimi nogami, belo dlako in z drznim pogledom. Čelni del lobanje je srednje velik, rahlo zaobljen in poraščen z gosto dlako. Gobec je razmeroma kratek, čelno kolence pa dobro izraženo. Ne sme biti podoben škotskemu terierju. Oči sta srednje veliki, čim temnejši in čimbolj vsaksebi. Majhna uhlja sta pokončna, koničasta in pokrita s kratko dlako. Telo je kompaktno, hrbet kratek, prav tako rep, ki je noseč pokončno. Ima dolgo dlako, z ravno in trdo krovno dlako, ki je dolga 5 cm, podlanka pa je krajša in mehkejša. Barva kožuha je popolnoma bela, kremelj, blazinice in smrček pa so črne barve. Plečna višina 28 cm, telesna teža 8 kg. Rad ima otroke, dočaka visoko starost.

Upi zna tudi pozirati (star leto in pol)

UPIJEVE ZGODBE napisal
NIK ROVAN ob pomoči svojih staršev

Krško, januarja 2000